

ната история на човешките племена, Човѣкътъ и прѣселенията му и др. Л., роденъ въ Билингбъро (линколнска обл.), свършилъ медицината въ Кямбриджъ, нѣ слѣдъ една обиколка въ Дания и Норвегия, вниманието му се обърнѣло особено на изучаването скандинавските езици; така станжалъ отличенъ лингвистъ.

Латералентъ, лат. Който е отъ страна, постраниенъ.

Latet anguis. Латинска пословица: змия се крие [въ трѣвата], сир. тука има опасностъ.

Латини. Люде, които въ прѣдисторическите врѣмена се заселили въ Италия, по долната частъ на Тибръ и Анио, между морето и най-ближните клонове отъ Апенинските планини. Прѣдълитѣ на земята имъ (Лациумъ) не можѣтъ точно да се опредѣлѣтъ. Латинитѣ имали за съседѣ волеситѣ на югъ, еквитѣ и херникитѣ на ист. и сабиниянетѣ на сѣв.; нѣ слѣдъ покориенето на тия племена отъ римлянетѣ, името Лациумъ се давало на всичките завоевани земи заедно. Сжция и етнологически Лациумъ Плиний нарича *Latium Antiquum* (*Стари Лациумъ*), а по-новитѣ и приложени части *Latium Adjectum* (*Приложеніи Лациумъ*). Сказанието, което съставя прѣдмѣта на *Енеида* (виж. *Енеида* и *Еней*), великата народна епическа поема на римлянетѣ, и която описва заселването въ Италия на трета или *троянска* чуждица въ лицата на Еней и другаретѣ му, не притежава историческа стойностъ. Главните градове на латинитѣ били Лаврентумъ, Лавениумъ, и Алба-Лонга, отъ дѣто, споредъ едно сказание, били основателетѣ на Римъ. Слѣдъ нѣколко войни среща латинитѣ,

римлянетѣ ги покорили окончателно въ IV-и вѣкъ прѣди Р. Х. (338). Лациумъ добилъ свое особено право, *Jus Latii*, отлично отъ правата на съжзницитѣ (*Socii*) и другоземцитѣ (*Peregrini*). Слѣдъ врѣме думитѣ *латини* и *латински* станжали еднакви по значение съ *римляне* и *римски*.

Латинизиралъ, лат. Давамъ на една дума латинско окончание. — **Латинизмъ**. Изражение свойствено на латински езикъ. — **Латинистъ**. Зналецъ на латински езикъ.

Латинска империя. Името, което даватъ на империята, основана отъ части отъ Византийската империя, заграбени отъ кръстоносцитѣ отъ 4-я кръстоносенъ походъ, люде отъ *латинското* племе (французе и венецианци). Кръстоносцитѣ (виж. *Кръстоносци*, *Балдуинъ*) прѣзели Цариградъ на 1-и апр. 1204 и го подложили на безпощадно разорение. Прѣдводителетѣ на похода, когато сполучили да възстановѣтъ донѣдѣ реда, приетжпили къмъ раздѣлата и устройството на покорената страна. По единъ договоръ, сключенъ прѣди завоеванието между венецианския дожъ Енрика Дандоло, графа Баддуина Фландрски, Маркиза Бонифация Монфератски и другитѣ прѣдводители на кръстоносцитѣ, било установено, че отъ владѣнията на византийската империя ще се образува феодална държава, на чело на която ще се постави избранъ императоръ; нему ще се даде една частъ отъ Цариградъ и една четвъртъ отъ всичките земи на империята, а останжилитѣ три четвърти ще се раздѣлѣтъ на половини между венецианцитѣ и кръстоносцитѣ; църквата Св. София и избора на па-